

דרור קסלר

שמונה סיפורים

www.drorkessler.com

ציורים מקוריים: סיגלית אהרוני

יעל

היום חגגתי שמונה שנים בדיוק ליום בו נגעתי בפעם אחרונה באדם אחר. אני זוכרת, כי זה היה בדיוק ביום בו נעלמה הנערה עם הזקט השחור והנעלים הירוקות. עם הזמן הפסיקו לחפש, אבל המשיכו כמנהגם לספור את הימים והשנים, במודעות, על לוחות אלקטרוניים גדולים, בסוף החדשות של יום ששי. ככה אני יודעת. אני הנערה והיום יום ההולדת שלי.

את השבועות הראשונים ביליתי ביער. אחרי ימים של רעב גיליתי שאספקה מגיעה לחניון מוקדם בבוקר, לפני הזריחה. התקיימתי על לחמניות ספוג, נקניניות קרות ובירה. כל כמה ימים הייתי מקיאה ומתחילה הכל מהתחלה. אהבתי את השקט אז.

כשהתחילה עונת הציד שקלתי לנוע חרישית בשיחים עד שארגיש את שריטת הכדור ואפול. במשך כמה ימים ישבתי על עץ גבוה, מסתכלת מטה על קרחות הציידים, מקשיבה לבדיחות, משתדלת לא להפליץ.

יום אחד עליתי לעץ עם אבן גדולה. הוא היה צעיר, פיזם שיר שאהבתי פעם. כשהתיישב רציתי לגעת בו, לשכב איתו שם. עצמתי עיניים, מתמסרת לחום גופי. טעם מתוק מילא את חלל הפה שלי, טעם של סוכריה בשקל.

כשפקחתי עיניים כבר החשיך. ג'ים שכב שם למטה. טהור. שקט כמו בובת שעווה. בתיק שלו מצאתי נקניק טעים, רשיון נהיגה וכמה שטרות. כיסיתי אותו בעלים, נזהרת לא לגעת. בלילה, לא ירדתי אל המזנון. אכלתי את הנקניק ושמתי את הרשיון בכיס האחורי. אחר כך נרדמתי גם.

בבוקר סיפרתי הכל לסימה. היא אמרה שזה סתם חלום טפשי כי לא שמעה על אף אחד שקוראים לו ג'ים שגר בכפר שלנו. כשהלכה גזרתי את הרשיון כמו שראיתי שעושים בטלוויזיה.

אהה אמרתי, מהרהר. מולי צפו מילים כמו בועות. שמות של קורסים מהמאסטר, מטופלות מהסטאז'. מספרי חשבוניות שהוצאתי בשבוע שעבר. בכל זאת התקשחתי. יעל נמרחה על הכסא מולי. מחייכת במבוכה, משלבת רגלים. הסתכלתי בשעון ממול, בלוח השנה.

כן, כבר שמונה שנים אני כאן. מטפל. לא נוגע באיש.

לידיה

ברט היה נמוך, כמעט נמוך מדי. בתיכון, כשעבד כמנקה שולחנות במסעדה בסוף רחוב 12 סיגל לעצמו שיטה לנקות את קצהו הרחוק של השולחן. היה נצמד אליו, מניח את בטנו ומתגלגל עליה כציר, רגליו באויר, יד שמאל מרימה את מחזיק התפריטים בעוד ימינו חולפת מטה במהירות, כמו הייתה גונבת רמזור צהוב בצומת רטוב של חורף ארוך.

כשסיים את התיכון, הציע לו מקס, בעל המסעדה, עבודה כטבח, כמעט כמו אומר: הרי לא תגיע לדבר בחיים אלו ... אז בוא, תעבור אל מאחורי הקלעים, אל תוך המכונה המניעה את כל הקורה בחוץ, שם הם אולי יפים וגבוהים אבל אנחנו ממלאים ומרוקנים אותם, יום יום. בוא, אמר לו, עבור צד.

ברט אהב את לידיה. כבר הרבה שנים היה מביט בה, כמו הייתה ציפור בשמיים. פעם כשנרדמה בטיול שנתי התיישב לידה וניסה לתאם את נשימותיו בהיפוך לשלה, מדמה את הבל נשיפותיה לענן של פרפרים אותו צד הוא בשאיפותיו. מעולם לא נגע בה ומין הסתם, גם לא היה בתוכה.

בעלה של לידיה, מקס, חזר על ההצעה גם ביום המחרת. זוהי הזדמנות בלתי חוזרת אמר. אין שניה לה.

ברט ישב לחשוב, להפוך בתוכנית החלוקה המוצעת לו: לידיה תהיה של מקס מלמעלה ומבחוץ ושלו מלמטה ומבפנים. במקומות המפגש יטילו קוביה או ישאלו לדעתה, על פי לוח קבוע מראש.

ככל שחשב יותר הרגיש שזכה בה כולה, שהרי תוכה היה כמעט כולה, פרט אולי לשכבה דקה של עור, ובחלוקת איבריה, סביב הקורקבן למשל, נראה היה לו כי זכה בחשובים באמת (והרי בפה הייתה לו כבר דריסת רגל, מין הסתם, כשער כניסה)

אתה מסכים או לא? קטע אותו מקס. מסכים אמר ברצינות. מסכים בתנאי אחד: שכל עוד ואני מבשל כאן, לא תדרוך כף רגלך במטבח, לעולם.

מקס הביט בו, משועשע קמעה, וללא שמץ של פטרונות הושיט את
ידו קדימה: שותפים?

קפוץ

היא עמדה מאחורי, ידה במקום הרגיל, על עורפי. רציתי שתדחוף
אבל היא רק הניחה את היד בכבדות ואמרה: קפוץ! רוח קרירה
עברה בינינו.

כשבאה אלי בתחילת אותו הקיץ ישיבה בשקט, מכונסת. באותו יום שתקה, לא אמרה דבר. לבסוף קמה והלכה. למחרת באה שוב. מסרה פתק קטן, מקופל: "אין טעם לדבר". שכבנו. אחרי שסיימה נשארה יושבת ערומה על הכסא מולי. שתינו מים ואז התלבשה והלכה.

למחרת התיישבה ואמרה: "אין טעם לדבר. ממילא אף אחד לא מקשיב. ואם מקשיב, אז לא עושה. ואם עושה, אז מה שרוצה. עדיף פשוט לשכב". כשסיימה היה מבטה אחר, נוקב. את המים שתתה לבושה. "עד מחר, תחליט" אמרה ויצאה.

למחרת נכנסה. לא התיישבה. לא דיברה. גם לא התפשטה. ידעתי שיותר לא נשכב. "כן" אמרתי, "אני מסכים".

את השבועות הבאים בילינו בשלל משחקים ומבחנים. לא תמיד הבנתי מה רצתה. הייתה שואלת משאלותיה, בעיקר לקראת סוף הזמן: "צמא?, קר לך? שנעשה קצת חושך?".

ישבנו אז על הספה החומה. דיברה גם סתם, על החיים, על המשרד. סיכמנו שכאשר רוצה ממש ממש, תניח את ידה על עורפי כסימן. אחרי שבוע כבר הייתי למרגלותיה, על ארבע. אמרה שככה נוח יותר כי ברור מי אומר ומי עושה.

אחרי שבוע נוסף יצאנו לרחוב, מחובקים. מדי פעם הייתה שמה ידה במקום ואומרת: "אפשר ללכת מפה, אני מכירה מקום נחמד לשבת שם. אחר כך אפשר ללכת לים. אפשר גם לחזור הביתה

עכשיו". לפעמים, מתוך פיזור נפש ואהבה הייתי שוכח את היד המונחת. סיכמנו על מנגנון פיצוי.

בבית הייתי על ארבע שוב. לשכב לא שכבנו. לעיתים הייתה מניחה ידה על עורפי, מקרבת ראשי פנימה ואומרת: "בוא". אמרה שזה מרגיש אחרת, כמו מכת חשמל. אחר כך היינו נרדמים בסלון, על הספה.

הקיץ עמד בפני סיום. בכל יום הפכה קצת יותר עצובה, קרירה, החלטית. ביום האחרון קבעה שנפגש בצוק הלבן, מול הים, במקום שמצאתי אותה אז, בלילה.

ראיתי אותה עומדת שם, מחכה בחושך. שכבנו. כשסיימה עמדנו בקצה הצוק, שואפים את האויר המלוח, מזיעים. עצום עיניים אמרה, ידה בעורפי. עכשיו הסתובב סביב ידי ואמור את שמי שלוש פעמים.

אני אוהבת אותך. עכשיו קפוץ!

אווה

כשהכל יגמר אסע לים, לחוף שהיה שלנו. אפרוש שמיכה בצל
ואחכה. אחכה שיבואו, שתבוא.

לדייגים של סוף היום אחיך. חיוך קטן, נעים, אבל לא כזה שמזמין פנימה. הם יגררו רגליהם בחול וימשיכו הלאה עד קו החוף, שם ישבו על הצדניות הכחולות שלהם ויעשנו. אחר כך יפתחו את תריסר החכות הטלסקופיות, יתקעו אותן בחול ויביטו בי שוב בחיוך רחב, חסרי שן, עם זיפים של יומיים שלושה ויציעו סיגריה.

בערב אביט בזוגות ואסנן לעצמי בשקט: כמה תמונות של שקיעה אפשר עוד לצלם? כמה? ואחשוב כמה אני מקנאה בשמש, שהיא יכולה להעלים כל יום, ככה, בלי תאום מראש ואלף טלפונים - למזוג עצמה ככה אל הים, להתאדם, להתרגש, להסתיים.

אחר כך אביט שוב בזוגות. הבנות יצודדו רגל אחת קדימה, ברך שניה בכיפוף קל, יד בשיער, יניחו כף יד מטופחת לאורך הירך. הגברים יתפעלו ויתפעלו את הציד, יכרעו לזוית צילום מושלמת ויחשבו את מסלול השקיעה כמו היו קוסמונאוטים במשימת כבוד-לאומי. כשתעלים השמש יעברו זוג זוג על התמונות, ימחקו ויצחקו. אחר כך, באוטו, יתנשקו ויעלו לפרופיל.

כשיסעו ישארו רק הזאבים, הבודדים. ישמרו מרחקים, חמישים מטר לפחות. מבטם קדימה, אל הים, אף פעם הצידה. רעש הגלים ימסך את היללות. החושך יסתיר את הבושה.

אחרי חצות אהיה ממש לבדי, רק אני והצבים. הם ידדו בכבדות אל המים ואני ארגיש צביטה קטנה בבטן ואזכר בילדים שלי, שהם גדולים עכשיו, גרים בבתים של אחרים ונשים אחרות מכבסות להן. ארדם.

בבוקר האויר יהיה קריר ורענן. צבי, הזקן עם הקייק, יאמר לי שלום
ואכנס אחריו למים. אתפשט ואשכב על הגב, צפה, בעיניים
עצומות, מחכה שיסיים. אחר כך אסע חזרה הביתה, אשטוף את
הרגלים בברז בחצר ואכנס מהדלת של החניה. במקלחת אשיר
שיר, שיר לכת.

בינתיים אני כאן, במיטה, שוכבת על הגב, סימטרית, רגליים
פסוקות, ברוחב הכתפיים בדיוק, העיניים פקוחות. קפואה, מנסה
לנשום.

בפעם באחרונה שהשתקתי לקח לי יומיים להשתחרר, לקום.
חלמתי אז שאני עפה, רחוק, אל תוך הבית של דודה שלי בכפר,
זאת שהיו לה שורות של שתילי תותים בחצר, ליד המרפסת, זאת
שהייתה צועקת בלילות בקצה המגרש, עם הפנים אל החלקה של
חיים. היינו אוכלות את התותים עוד שהיו לבנים, בוסריים. אמרה
שאין למה לחכות יותר. היום אנו חיות, חיות השדה, מחר כבר זבל
לתולעים. אז הייתה מחייכת ומגישה לנו צלוחית עם סוכר ומזלגות
כסף קטנים שהביאה איתה מצ'כיה. בערב היינו נשטפות בצינור
מגומי בחוץ, מאחורי המחסן.

התעוררתי. נזכרתי בדוד שלמה, בעלה. איך היה מאיר על שפנים
בפרדס עם הפנס הגדול שלו, ככה ישר בעיניים, מחייך, עד שהיו
קופאים - ואז אומר לי: בואי, מהר, לפני שיגמרו לי הבטארות.

חרוזים

זה היה מתחיל בקטן, בשיבוש זעיר בקליטה, במילה אחת שלא במקום, בשבר של דבר מה. אחר כך כבר אי אפשר היה לעצור, לסגת חזרה.

"אתה משובש, מעופש, מקושקש, נמר של קש עם סקס אפיל של
אש ... אני רוצה בית חדש".

תמיד שהתחילה לדבר בחרוזים ידעתי שיש משהו שממש ממש
מפריע לה. חיכיתי שהילדים ילכו לגן, שמתי מכונה ואז שאלתי
אותה מה קרה.

"עלו לי כולם על כל העצבים, תורים, שירותים, מתחתנים, אבות
ובנים, סוטים ..."

חיכיתי בסבלנות שתגמור. שהיא נופלת לתוך הבנאליות הזאת של
סיומת הרבים אין ממש מוצא חכם. צריך לעשות את מה שכולם
עושים - לשבת על הכסא במטבח עם הידים בכיסים, להתפלל
שלא יעופו פה סירים, לחכות שתגמור את המילים.

סגרתי את התריסים.

"אתה טיפוס אלים, משמים, מקסים"

זהו. לחצתי על הסטופ. אחר כך הוצאתי מהחשמל וספרתי עד
עשר לפני שתקעתי אותה שוב. בדקה שלקח לה לעלות ניסיתי
לחשב מתי זה התחיל ואם היא עדיין באחריות.

נזכרתי איך בהתחלה זה היה די כיף. הייתי חוזר הביתה, מוריד
נעלים בכניסה, לוחץ על פליי ואומר שלום. הייתה היא אז אומרת,

כמו מתוך חלום: "איך היה היום במשרד? אכלת כבר צהריים?
שאמזוג לנו כוס? שנרקוד עכשיו או אחרי היין?"

את ההתנהגות הנזונית בחרתי אני. היה שם מין כפתור קטן כזה
מאחור, כמו בורר ערוצים. במודל שלי, הקלאסי באפור מט, היו
שלושה מצבים: שתיקות ארוכות, מבטא אנגלו-סקסי או חרוזים.
בחרתי כמובן בחרוזים.

בעיתון כתבו פעם על אחד שקנה שתי קלאסיות ושם אותן בכניסה,
על שתי שידות הודיות שקנה במושב הודיה, מכוונות אחת אל
השניה. את האחת כיוון על חרוזים ואת השניה על אופציה של
מבטא. כשבאו לקחת אותו הוא מילמל בלחישה: דרלינג ... פילינג
... הילינג ... שילינג ... דרלינג ... פילינג ... שילינג ...

כל הסיפור הזה הוא החפצה של נשים את אומרת לי עכשיו. אתה
כותב על אישה, שהיא מכונה, שלא מבינה, זוהי כתיבה מקטינה,
אתה סתם בן זונה.

נכון אני אומר לך. נכון. את סוף סוף מבינה, ואז שותק שתיקה
ארוכה.

יוסי

הגבר שלי יפה, זקוף, עם אף נשרי, תמיד בג'ינס וחולצת טריקו
שחורה. כולם קוראים לו יוסי. אני קוראת לו תוכי.

כשנפגשנו, לפני שמונה שנים, היה ליוסי תוכי, גדול כזה, נפוח,
גאוותן. כל מה שיוסי לא רצה לומר אמר התוכי במקומו.

יום אחד שאלתי את יוסי אם ירצה שנגור יחד. הייתי אז יפה, יפה מאוד. במסיבות תמיד קבלתי הזמנות מבנים שווים. יוסי היה אז המוזר הזה שהסתובב בעיר עם תוכי על הכתף. השמועה הייתה שהוא אילם.

רציתי דווקא אותו. אצל ההורים היה תמיד משהו באויר. בין קריירת הפסנתרן המקרטעת של אבא ושיחות הטלפון האין סופיות של אמא עם אחיותיה, למדתי לשאול רק מה שהייתי חייבת לדעת מיד, באותו רגע. את כל השאר למדתי מהעיתון של אתמול שהיה בשירותים.

עבדתי אז בבית הקפה של משה והרווחתי מספיק כדי לשכור דירה קטנה. רציתי גבר, אבל שיהיה שקט. יוסי נראה לי בחירה טובה. מהתוכי התעלמתי.

בתחילה הסתדרנו די טוב. הבנתי שאם אני צריכה משהו, ממש ממש, ובמיוחד אם התשובה שאני צריכה היא כן או עכשיו, אני צריכה לשאול

את התוכי. עם השנים, קראתי גם לו יוסי. אחרי שני ילדים ומשכנתא כבר לא הייתי כל כך יפה. העלתי במשקל והשיער הארוך והרך שלי התייבש. בעצה אחת עם יוסי עברתי לקארה.

בפעם הראשונה שיצאתי רק עם התוכי יוסי לא התנגד. היה כיף. פתאום הרגשתי כל יכולה, מין קוסמת כזאת. כל מה שרציתי היה אפשרי, עכשיו, הלילה. כשחזרנו הוא ישן במיטה שלו כמו תינוק. ריח מתוק של זיעה עמד בחדר. הרצפה במקלחת הייתה רטובה.

לאט לאט התרחקנו. יוסי אהב את השקט. אני למדתי לאהוב את התוכי.

היום בבוקר יוסי אמר לי שהוא עוזב. היה לו קול רך, עמוק כזה, כמו שיש לקריינים בחדשות. שאלתי אותו איך זה שהוא מדבר. אמר לי שהוא מתאמן בזמן שאני בחוץ עם התוכי. שאלתי אותו אלפי שאלות, מפגרות וגם רציניות וקשות. ענה על הכל ואפילו פעם אחת לא הפנה את מבטו אל התוכי. אותי לא שאל כלום.

ביקשתי שנצא פעם אחרונה לקפה. השארנו את התוכי בבית.

יוסי ישב נינוח, שם רגל אחת על הכיסא ממול והזמין הפוך לעצמו בעצמו. אני ישבתי זקופה מולו, מכניסה את הבטן הכי חזק שאפשר, מנסה לשמור על פוזה של אחת שלא עוזבים אותה. יוסי שאל אם אני בסדר. שתקתי.

אחר כך, בדרך חזרה אל האוטו, חיבק אותי ואמר בשקט, בקול החדש שלו: אני מבין, כשנגיע הביתה אשאל שוב.

מזכיר שני

אין לך על מה לחשוב כלל. לכל מקום שתפני תגיעי דרומה. קדימה,
צאי! אל תטרחי לכתוב.

לפני שנה חודש ויום עניתי למודעה קטנה בניו-יורקר: "לקהילה
קטנה ומבודדת דרוש מזכיר שני במחלקה לקשרי חוץ. חוזה לשנה
מובטח". לקח להם יום לחזור אלי וחודש לראיין אותי במייל.

תחילה ביקשו שאתאר בפירוט רב את החדר בו אני יושבת. הגשתי עשרה עמודים. חזרו עם שאלות: מה שמות הספרים על המדף? ההדפס על הקיר, האם חתום? ואם כן, אז על ידי מי? השלמות הם קראו לזה. עניתי כפי יכולתי. מתוך ההתכתבות למדתי כי השלמתי את יחידת התשואל הראשונה. כשסיימנו, ספרתי עוד תשע: שגרת יום, ביגוד, מזון, בריאות, מיניות (צרכי גופניים הם קראו לזה), משמעת, קולנוע ומלאכת יד. שמתי לב שלא שאלו דבר על העבר וגם לא את שמי.

כשכתבו שרכב מסחרי לבן יבוא לאסוף אותי למחרת בבוקר לא מצאתי טעם לשאול דבר. נרדמתי על הספה בחדר. בבוקר באו שניים. נעלתי את הבית, סגרתי מאחורי את השער. עזרו לי לעלות אל הוואן, מאחור.

התעוררתי שוב, על הספה בחדר. בתיבת הדואר חתה לי הודעה חדשה: "ברוכה הבאה. אנא המשיכי בשגרת יומך. המזכיר הראשון".

לאחר מנוחה קצרה פתחתי את מדור הדרושים של הניו-יורקר שהיה מונח על השולחן כמו תמיד. המודעה למזכיר שני הוחלפה במודעה צנועה למזכיר ראשון. עניתי לה במכתב קצר אשר הופיע מיד בתיבת הדואר הנכנס שלי.

בשבועות הבאים קיימתי לעצמי את יחידות התשואל הנדרשות ותאמתי איסוף. נרדמתי על הספה. כשבאו כבר ידעתי לעלות על הוואן מאחור.

כשהתעוררתי, חיכה לי מייל שכתבתי: "ברוכה הבאה, אנא המשיכי בשגרת יומך. המזכיר הראשון".

במשך השנה המשכתי לעלות מעלה, שרתתי במגוון תפקידים את הקהילה. נחשפתי לחומרים רגישים וסודיים ביותר, לפעמים גם אישיים קמעה. את צרכי הגופניים סיפקתי בעצמי. היה לי טוב. שקט.

לבסוף התקבלתי למשרת מנסחת המודעות. קראתי פעם סיפור על הנחש הבולע את זנבו, זה היה בחורף, אז הנחשים מופיעים בסיפורים ולא בין הקוצים. נזכרתי גם בסבי שהיה אומר: "רק קדימה. אף פעם לא אחורה". כתבתי כך: "לקהילה קטנה ומבודדת דרוש מזכיר שני במחלקה לקשרי חוץ. חוזה לשנה מובטח". נרדמתי על הספה.

הבחורה שהגיעה נראתה לי נינוחה, מוכרת. עמדנו זו מול זו, כמו שעומדים מול ראי גוף מלא. אחר כך אמרה לי: "אין לך על מה לחשוב כלל. לכל מקום שתפני תגיעי דרומה. קדימה, צאי! אל תטרחי לכתוב".

מזל

אחרי שחלקנו את הכסף, ישבתי וחשבתי על אחותי, כמה הייתה
נותנת להיות כאן במקומי, זאת שהולכת עם חבילת השטרות ביד,
אל עבר האנונימיות המוחלטת.

המשרד של ג'ו סיפק שירות פשוט לכאורה: העלמות, החלפת זהות, חיסול מוחלט של העבר, ללא עקבות או דרך חזרה. כנפגשנו, הסביר לי את זה כך: דמיין לך שני חדרים בבית מלון, ביניהם דלת פנימית. אתה בראשון, מי שאתה, עם כל מה שהעולם יודע עליך ורוצה ממך. בצד השני אתה עדיין אתה, אבל ללא כל חתימה בעולם, חדש, נקי.

אז על שם מי החדר השני רשום הקשיתי? על שם אף אחד ... הוא ריק, פנוי. לא אתה ולא אף אחד אחר אמור להיות שם. אדאג לכך שזה יהיה אחרי ביקור החדרנית כך שיהיו לך כמה שעות להתארגן.

ומה אני יכול לקחת אתי? כלום פרט לכסף אמר, וגם זה עדיף לא יותר מדי. דמיינתי את עצמי, עירום בחדר השני, ללא זהות, ללא שם. עודף כסף לא יהיה בעיה ... ממילא לא היה לי הרבה כפי שג'ו ידע.

על החבילה המלאה של ג'ו לא יכולתי לשלם. היא כללה מחיקת זהות והקמתה של חדשה. כשמסר לי את המחיר קמתי לצאת. הוא עצר אותי בחיוך: אתה נראה לי טיפוס נחמד, אולי נוכל לעשות משהו בשבילך. בשליש המחיר הציע לי את חצי העסקה. אמר שאהיה טיפש לסרב.

עכשיו אני ערום, עם חבילה דקה של שטרות מוחזקים בגומיה, ללא זהות. ג'ו בחליפת ארמני שחורה. תארתי לעצמי שהוא לא

ממש ג'ו אבל כבר היה מאוחר להתחרט. עברתי אל החדר השני והתיישבתי על המיטה.

די מהר הבנתי שאוכל ללבוש את חלוק המלון, לרדת אל החנות שליד הקבלה, לקנות חולצה, מכנסיים, גרביים ונעלים (שעון ותחתונים לא היו לי מעולם), לאחר מכן לנסוע באוטובוס לעיירה רחוקה, להכנס לכנסיה ולבקש את חסותו של האל. זה נראה לי קל מדי הפעם.

נכנסתי אל מתחת לשמיכה ונרדמתי כמו מת, מבלי לחלום כלל. תמיד אהבתי לישון ערום.

כשנכנסה מזל החדרנית פקחתי עיניים. היא קראה לי ג'ו. שאלה אם אני נשאר עוד יום או מפנה. בארון, שהיה פתוח למחצה הייתה תלויה חליפת הארמני. חבילת השטרות נעלמה כמובן. היא רק עמדה בפינה וחייכה, כבעלת סוד.

הבנתי. יש מליוני ג'ו בעולם, רובם עלומים לי, אחדים מוכרים, אחד מהם הוא אני עכשיו. אני יכול להיות הוא. יכול, לא חייב. החדרנית יצאה. קמתי. החליפה התאימה ככפפה. לא היו תחתונים, גם לא שעון.

גברת ציון

רק שתדעי שזה לא סיפור שמח, אז אם לא מתאים לך, את יכולה לשים אותו בצד כבר עכשיו. זה היה ביום שקיבלה את ההודעה.

חשבותי, איך היו מודיעים פעם, לפני שהיו טלפונים, לפני שיכלו להתקשר לנייד ולומר משפטים כמו: גברת ציון, דוקטור ארגוב רוצה לראות אותך מיד. הבדיקות שלך חזרו. את יכולה לבוא היום בחמש?

אתה ממש מפגר היא אמרה. אתה והסיפורים המפגרים שלך, זה בדיוק מה שאני צריכה עכשיו, היום. אחר כך התיישבה על הספה, רגל אחת מקופלת מתחת לישבן ואמרה: נו, תביא, שיחכה הפקיד הרזה הזה, את מה שיש לי כבר יש. עכשיו אני רוצה לצחוק.

כשחיים הרבה זמן יחד יש מין נדנדה דמיונית כזאת, של רד עלה, עלה ורד, כמו שהייתה בגן הציבורי בראשון, בסוף רחוב ברניצקי. עכשיו היא הייתה למעלה, רגליים יחפות באויר, שיער פרוע וכתם קטן של זיעה למטה. אני עם רגלים בחול, מתחלק אחורה.

תגיד לי, אמרה, אתה בעצם כותב עלינו? (אמרה גם מפגר, אבל עייפתי כבר מלהסביר איך זה בעצם סוג של דיבור פנימי שלנו, ושאי, בימים רגילים שהיא לא מקבלת הודעות על סרטן, קורא לה סתומה, והיא צוחקת וממשיכה ... אז בואו נעזוב את זה ככה).

שתיתי כוס מים שתקתי, כמו אז, שהייתי חוזר מאוחר מהיסודי ואמא הייתה שואלת אותי כל מיני שאלות שלא רציתי לענות עליהן, במטבח.

קולה החזיר אותי אל החדר: ... כי אם כן, אז יש כמה דברים שהייתי שמחה אם היית עושה גם במציאות.

טוב אמרתי, רק היום, מחירת חיסול. הכל בשקל.

את הקטע עם הכסף התחילה כשנשארו לנו שני שטרות מהנסיעה
לארגנטינה. לשם כנראה כבר לא אחזור אמרה. מה אתה מוכן
לעשות בשביל עשרים פזו?

בבואנוס איירס, ברחוב, אפשר לקנות בעשרים כמה דיסקים
צרובים עם כל השירים של פינק פלויד, או אולי קופסה קטנה
כזאת מעץ, ששמים בה טבעות או כרטיסי ביקור. עכשיו הייתי אני
על המדרכה.

נשמתי עמוק והצעתי. זה היה קצת מוזר. היא ידעה שאני משחק
מכור, שבכל מקרה אעשה הכל, אבל הכסף עשה אותה תאווה,
נוצצת. פרועה.

כשסיימה קמה, סידרה את עצמה במשיכה אחת והגישה לי את
השטרות, אחד אחד, במין טקסיות סתמית כזאת, כמו שעושים
בקופה של חנות בעיר שלא מכירים בה אף אחד. שמתי אותם
בארנק, ליד הגולדות. זה היה אז.

אני רוצה שתעוף מפה! עכשיו! הלילה! אחר כך עצרה את הצעקות,
נשמה עמוק ושמה מטבע אחד של שקל על השולחן הנמוך.
הרגשתי איך בורח לי הדם מהפנים, איך הראש הופך כבד. שמתי
יד על המזנון, כמו שכתבתי בסיפור.

בערב, כשחזרה מהמרפאה, ביקשה שאשאר עוד קצת. אחר כך
עשתה לי נס, כמו שרק היא יודעת ואמרה: בוא, שב פה, במטבח,
לידי. עכשיו תנסה לכתוב סוף אחר. קדימה, המונה דופק.

שולה

הכל היה בסדר, אפילו ממש בסדר, עד שיום אחד קמתי בבוקר
ומצאתי כוס קפה מחכה לי במטבח.

שתיתי לאט, חושבת. אני גרה לבד. זה עתה קמתי. הקפה חם, עם סוכר אחד כמו שאני מכינה. ניסיתי להזכר אם גם אני מניחה את הכוס על הצלוחית בדיוק במרכז השולחן, בדיוק במקום בו המפה הרקומה מתלכדת לנקודת צפופה כזאת, צפופה כל כך עד שהיא חייבת מנוחה.

בעבודה לא סיפרתי על המקרה לאיש וגם לא שתיתי כלום. למחרת בבוקר חיכה לי עוד קפה, שוב, באותו מקום. סיפרתי לאמא בטלפון והיא אמרה לי להתקשר מיד למשטרה. נראה היה לי מוגזם וגם הקפה היה טעים.

החלטתי לבדוק את הנושא בעצמי. כיוונתי שעון לחמש בבוקר. כשצלצל היה עדיין חשוך בחוץ. שמעתי קולות עמומים, משאית זבל עושה רוורס, עיתונים נוחתים על מדרכה, קולות של התעוררות. נרדמתי. חלמתי חלום על רכבת משא, כזאת מפוייחת וחזקה, שעוברת מנהרה חצובה בהר, בשריקה. התעוררתי מסופקת, פרועה משהו. הקפה חיכה לי במטבח, במרכז השולחן, בדיוק.

כשקורה לי משהו שאני לא מבינה אני יוצאת החוצה, הולכת ברחוב לכיוון המרכז, עד שמוצאת מדרכה עם בלאטות גדולות של ארבעים על ארבעים. עם גיר לבן אני מציירת לוח של קלאס, כזה שיש לו שמים גדולים למעלה.

לאנשים אני מסבירה שיש דבר שאני לא מבינה. הם שואלים מה ואני מסבירה בכמה משפטים קצרים. אחר כך אני שותקת ומקשיבה.

לרוב האנשים יש תשובה מוכנה כמעט לכל דבר, במיוחד למה שאני שואלת. מהם אני מתעלמת לחלוטין. חלק מהנותרים חושבים קצת, מהנהנים בכבדות, מיישרים קפל בחולצה ואומרים: זאת אכן שאלה טובה שולה אבל התשובה לה פשוטה למדי, אם רק תחשבי קצת בעצמך. היה לי אחד כזה פעם, שהייתי מבקרת אצלו בחדר קבוע. גם הם לא חשובים לי יותר.

הנותרים, המבינים באמת את השאלה, גם הם מתחלקים לשני מחנות. אלה שבראשון מקשיבים בחוסר נחת, עיניהם נקרעות אט אט לרווחה, אצבעותיהם נכרכות אחת בשניה כמו בקשר צופי. כשאני מסיימת הם משחררים צווחה קלה ומייד מתחילים בריצה פרועה חזרה לביתם, כאילו שכחו על האש סיר לחץ עם פחות מדי נוזלים.

הנותרים מחייכים אלי בביישנות ושואלים אם יוכלו לשחק איתי קלאס. אני באמת לא יודעת למה זה יוצא ככה. חשבתי פעם לשאול אבל די מהר הבנתי שאשאר ממש לבד ברחוב, עם לוח קלאס מטופש ובלי תשובה בכלל. אז אני לא שואלת כלום, רק מחכה בסבלנות לתורי ואז קופצת כמו איזה בילבי מפגרת על רגל אחת עד השמים וחזרה.

בסוף אני מתעייפת ובכלל לא זוכרת כבר מה רציתי לדעת, ואז
בשקט, מבלי שהם מבחינים, אני חומקת מהמעגל וחוזרת הביתה,
משתדלת ללכת רק על הקווים הישרים שבין הבלאטות.

